

Marcel lureș structura societății în care individul este solid și etern prins în rețeaua binelui colectiv. El nu are dreptul să-și aleagă soția, să posede bunuri, să-și educe copii, să mănânce, să doarmă, să trăiască cum vrea. Ca răsplată a supunerii are o ciorbă, în rest totul e îngrădit de pedepse. Omul este mereu singur în fața înalților magistrați care-i reprezintă pe ceilalți - poporul, un popor alcătuit din victime acceptându-și condiția. De frică, de silă, de neputință, semințele revoltei au devenit discursul admirației supuse. Stema lui Campanella a fost un clopot care purta înăuntrul său inscripția *Non tacebo*, adică "Nu voi tăcea". Și până azi, prizonierul obligat să-l admire pe călău se eliberează prin discurs. Măiestria și virtuozitatea lui lureș se exprimă prin transmiterea acestei ambiguități care ține de intimitatea sufletului omenesc aflat la

restricție: admiră ceea ce nu poate înălțura, opune o minte rătăcind pe cont propriu, rătăcirii colective, instituționalizate.

Adaptarea și scenariul dramatic alcătuite de Mihai Măniuțiu țin seama de un anume spațiu de joc și de actorii cu care lucrează, dar nu în ultimul rând de momentul post-utopie pe care îl trăim. Lectura lui Campanella e trecută prin Soljenițin, Cioran și poate prin "Salonul nr. 6" al lui Cehov. Campanella visa o lume dreaptă și bună, Utopistul de azi știe că ea e imposibilă. lureș povestește când exaltat, când conștient de grotescul exaltării, repetitiv în esență și variat în amănunte, existența în Cetatea Soarelui, unde nu e vorba niciodată despre soare. Adrian Titieni este curios și limitat în același timp, sugerând cu discreție ridicolul sănătății mintale într-o lume bolnavă.

Textul spectacolului, cănuia interpretarea celor doi actori îi dă culoare și volum, este un bloc ce se lasă cercetat, nesupus evoluției. Dramatismul reprezentației este asigurat de scenografia lui Aurel Vlad (asistent decor: Iuliana Vâlsan). Raționalitatea utopiei se justifică prin progresul științei și tehnicii, prezente în spațiul de joc prin tot soiul de dispozitive urâte, cu o funcționare aleatorie, invadând și suprimând libertatea fizică și spirituală a celor doi deținuți-pacienți în cușca alcătuită de curiozitatea publicului.

Pentru prima reprezentație a Teatrului Act (companie care stăruie asupra calității ei independente), membrii săi fondatori au ales o performanță sofisticată, expunând extremul rafinament al unor calități pe care acești artiști le-au dovedit. Pare mai curând o concluzie decât un început.

Magdalena Boiangiu

Oameni de zăpadă

Păcat

OAMENI DE ZĂPADĂ de Tina Ionescu Demetrian • TEATRUL FOARTE MIC •
Data reprezentației: 20 septembrie 1998 •
Regia: Louise Dănceanu • Scenografia: Florilena Popescu Fărcășanu • Coregrafia: Felicia Dalu • Distribuția: Elena Albu Veroiu (Asterodia), Claudiu Istodor (Daimenor).

Elena Albu Veroiu și Claudiu Istodor

După îndelungi așteptări. Teatrul Foarte Mic și-a deschis în sfârșit porțile (renovat, bine dotat tehnic, bine luminat), așa cum se cuvine, cu o premieră românească: **Oameni de zăpadă** de Tina Ionescu Demetrian. Păcat că, dincolo de aceste fapte îmbucurătoare, puține ar mai fi de consemnat. Cel mult că subiectul piesei, deși interesant (nu însă și foarte original) prin

prezența antinomică a temenilor adevăr-minciună, iubire-trădare, viață-moarte, se risipește în prea multe cuvinte; că "discreția" cu care regizoarea s-a ascuns în spatele interpreților pare să-i fi lăsat pe aceștia neajutorați, pierduți cu totul în stufulșul unor tirade cam anoste; că, în efortul lor de a ieși la suprafață, Elena Albu Veroiu și Claudiu Istodor abia de au ajuns la un soi de naturalețe care nu-i

salvează însă pe spectatori de plictiseală; în fine, că decorul de un alb imaculat, pleonastic (pentru titlul spectacolului) a fost mai deloc folosit/folositor. E drept că, din vreme-n vreme, asupra noastră picura sprințar o melodie, mereu aceeași, care fisura oarecum monotonia clipelor.

Marinela Tepeș